

ΜΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Του Η. BORDEAUX

Η ΦΟΝΙΣΣΑ

Μόλις βγήκα από την αίθουσα του κακουργδικείου. Η δίκη ήταν η πιο συγκινητική απ' όσες έχουν γίνει στον κόσμο. Έπρόκειτο για μια γυναίκα που, την κατασπάραξαν ό ερωσ και η μητρότης.

Η κατηγορουμένη ήταν καμιά τριανταριά χρονών. Άλλοτε γάτανε δημοφφ, από τις ξανθές εκείνες που η λήμψη του χρώματός των και η φρεσκάδα των ματιών των ετχαριστούν το βλέμμα. Μαριμένη όμως τώρα, λίγο παχειά, με το μάγουλο κρεμασμένα, δεν διατηρούσε πια παρά ένα άδριοτο θέλητρο π. άδειχνε την καλή της εμορφιά. Πάντως διατηρούσε ακόμα κάποια γλυκύτητα. Κ' η γυναίκα αυτή η Ίωδνα Μονκλαίρ - όπως την έλεγαν - είχε δολοφονήσει τον φίλο της, με μια πιστολιά, την νύχτα, την ώρα που κοιμότανε.

Ο φίλος της ήταν εργάτης μηχανικός, καλός στη δουλειά του με άποτος, βίαιος, όταν έπινε. Άγαπούσε πολύ να πίνει. Η κατηγορουμένη έφερε το όνομα του συζύγου πουχε εγκαταλείψει στην Αίλλη την πατρίδα της, για ν' ακολουθήσει το φίλο της στο Παρίσι, έπειτα στη Γενεύη, έπειτα στην Σαρβία. Ο άνδρας της, κατά τις πληροφορίες του δικαιοτρίτη, ήταν καλός, ή νηος και αξιοσ συμπαθείας. Έτσι όλες η περιπτώσεις συντελούσαν ώστε να επιβαρύνουν την κατηγορουμένη.

Να όμως τι άπάντησε στις ερωτήσεις του προέδρου η Ίωδνα η κατηγορουμένη στην αρχή με λίγη λόγια κ' έπειτα μ' έξαψη και πάθος :

Στην Αίλλη ζούσαμε ήσυχα. Κόιταξα το νοικοκυριό μου. Ο άνδρας μου ήταν ένας άνθρωπος όπως όλοι, δεν μπορώ να πώ κακό. Περούσε τις μέρες του έξω, στην δουλειά του. Την Κυριακή πήγαινε με τους φίλους του. Δεν πολυκοιτιότανε για μένα, ούτε για τον μικρό μας Τιεμό. Την εποχή αυτή είχε ένα φίλο, τον Κλαύδιο Λαμπρό, που έρχότανε συχνά σπίτι μας. Ο Κλαύδιος αυτός είχε πάθει κάποιο τραγικό δυστύχημα. Είχε πέσει σ' ένα ηχηρά μεταλλείο, όπου είχε μείνει άρκετες ημέρες. Τον νόμιζαν νεκρό κ' όταν τον βγάλανε από κεί ψωχοραγούσε σχεδόν. Μου συγκινούσε την καρδιά ο νέος αυτός όταν μας έλεγε πώ : μέσα στην μάθη του τρώπα πουμεινε κλεισμένος τόσες μέρες δεν είχε ούτε ψωμί ούτε σπρίτα. Μια μέρα τέλος μου ειπε πώς μ' αγαπά και μου έπρότεινε να φύγομε.

Τού ειπα :

- Και το παιδί μου ;

- Έχει τον πατέρα του, μ' άπάντησε.

- Όχι, τού ειπα δεν θέλω να τον αφήσω. Για τον άνδρα μου δεν με νοιάζει, με τον Τιεμό δεν τον αφήνω, όχι.....

Βλέποντας την έπιμονή μου άναγκάστηκε να δεχθί τέλος.

- Έ, καλά λοιπόν, μου ειπε ως τον πάρομε τον μικρό. Έδέχθηκα. Φύγαμε ένα πρωί, χωρίς να πάρη είδηση ο άνδρας μου. Ηλθαμε στο Παρίσι. Είχα μερικά λεπτά δικά μου σ' ένα συζύγρι και τα πήρα μαζί μου. Ο Κλαύδιος βρήκε εύκολα μια θέσι.....

Την πρώτη βραδεί, φιλονικήσαμε λιγάκι εξ αιτίας του μικρού. Δεν ήθελε να κοιμηθί κ' ο Κλαύδιος άναπομονούσε.

- Θέλεις να τού δώσω κανένα μπάτσο, μουπε φουρκιμένος.

- Ποτέ δεν τον έδειξα ως τώρα, τού ειπα.

Για να μην τον έρθω όμως περισσότερο άναγκάστηκα να χτυπήω τον Τιεμό για να κοιμηθί. Ο φτωχός μου ο Τιεμό άρχισε να κλαίη κριτάζονιάς με με παράπονο στα μάτια. Το κίταγμα του εκείνου μ' έσπάραξε. Μετάνοιωσα γιατί τον χτύπησα. Από την νύχτα αυτή ο Κλαύδιος δεν μπόρεσε ποτέ να ύπνερη τον μικρό.

Στις άρχες πγαίναμε καλά. Ο Κλαύδιος μ' άκουγε. Ο μικρός όμως τον φοβότανε. Τα παιδιά εινε οάν τα ζωα, γνωρίζουν άμωως ποιος τ' αγαπά και ποιος δεν τ' αγαπά.

Μόλις ο Τιεμό έβλεπε τον Κλαύδιο, έρευγε.

Από τον έξαγγίωμε τον Κλαύδιο, και χτυπούσε τον μικρό με κλωτσιές και φροδιές. Ο μικρός εβριαζε τότε άναστατώνοντας το σπίτι.

Σηγά ογιά το μίος του Κλαυδιου οσόν Τιεμό αύηπος. Μόλις έβλεπε τον μικρό,

τούσκαζε κ' ένα μπάτσο. Όταν δεν ήμωνα μάλιστα μπροστά τον έσπαζε στοζύλο !.

Πολλές φορές εβριασα στο κορμί του μικρού σωρό μαύρα σπυδδια. Άναγκάστηκα να μη βγαίνω πια έξω. Έμενα μέσα μαζί με τον Τιεμό, ή όταν εβγαίνα τον έπαίρνω μαζί μου. Την Κυριακή ο Κλαύδιος την περούσε έξω.

Μια μέρα μ' έστειλε να τού άγορώσω καπνό. Το καπνοπώλειο δεν ήταν πολύ μακρού. Όταν γύρισα δεν ήταν κανείς σπίτι, ούτε εκείνος, ούτε ο Τιεμό. Ρώτω την θυρωρό.

- Έφωγαν με άμάξι κ' οι τρεις, μου ειπε.

- Και οι τρεις ; ρώτησα.

- Ναι, ο άνδρας οας, (μας νόμιζαν παντρεμένους) το παιδί κ' ένας άλλος άνδρας.

Άμώως ύποπτεύθηκα κάτι και έτρεξα στο σταθμό τού βορρά.

Στο σταθμό το τραίνο για τη Αίλλη ήταν έτοιμο να φύγη. Βρήκα εκεί τον Κλαύδιο. Στεκότανε μπροστά σε ένα βαγόκι και μιλούσε με κάποιον.

- Πού εινε ο Τιεμό ; τον ρώτησα.

- Δεν εινε εδώ, μου άπάντησε.

Άνοιξα όμωσ την πόρτα τού βαγονιού και ειδα τον Τιεμό μου που τον κρατούσε εκεί με το ζόρι, ο φίλος του Κλαυδιου, ένας εργάτης που τον γνώριζα πώς ήταν από την Αίλλη. Τον πήρα άμώσως. Οι δάλληλοι φώναζαν.

- Κατεβήτε !..... κατεβήτε !.....

Κατέβηκα και τράβηξα με τον μικρό, ήρθε κ' ο Κλαύδιος. Ίδαν φτίσαμε σπίτι τον ρώτησα :

- Γιατι έστειλες το παιδί στην Αίλλη ;

- Θύτανε καλύτερα κοντά στον πατέρα του, μου άπάντησε. Ίσως νάταν άλήθεια αυτό. Μα εγώ δεν μπορούσα να το δεχθώ. Άγαπούσα το παιδί μου.

Από την ημέρα έλος που πήρα πίσω τον Τιεμό δεν πγαίναμε καθόλου καλά με τον Κλαύδιο. Μερούσε κάθε μέρα και χτυπούσε άγρια τον μικρό. Τον κνηγούσε έξω, στο ύπαιθρο. Μ' έδερνε και μένα όταν τον ύπερασιζόμουνα. Μ' όλα ταύτα δεν μπορούσα να τον αφήσω να φύγη, τον Κλαύδιο. Τι θα γίνομουν μήνη μου ; Θα μ' έπερναν για, τον Κλαύδιο. Τι θα γίνομουν μήνη μου ; Θα μ' έπερναν για, τον Κλαύδιο. Τι θα γίνομουν μήνη μου ; Θα μ' έπερναν για, τον Κλαύδιο.

Κόιταξα το νοικοκυριό μου.

Μια βραδεί, ο Κλαύδιος εβρίσσε με μεθωμένος από το σπνθισμένο του. Βαστούσε στο χέρι ένα πιστόλι.

- Πρόσεξε ! εινε γεμάτο ! μουπε.

- Τι θα το κάνης ; τον ρώτησα.

- Τόχω για να κανονίσω τον λογαριασμό.

- Ποιανού ;

- Τού Τιεμό.

Προσπάησα τότε να τού το πάρω. Ατύος μ' έσπρωξε και έσοκόπησε τον μικρό. Έγώ δεν οδλεφα παιδί. Ημωνα παγωμένη ! Ηξερα όμως αν οδλενα, ο Κλαύδιος θα τραβούσε. Ούτε και το παιδί οδλεφε εύτηχώς. Φοβήθηκα κ' εκείνο, χωρίς να καταλάβη καλά καλά τι συμβαίει. Σηγά - ογιά ο Κλαύδιος κατέβησε το δάλο. Και έπειτα άποκοιμήθηκε. Τότε άρπαξα το πιστόλι που ήταν άπάνω στο τραπέζι, πλάι του. Είχα πάρει την άποφασί μου. Που οβόησα τον Κλαύδιο από πολύ κοντά, μέσα στο αυτί. Δεν κωνήθηκε καθόλου έτελειωσι.....

Όταν η κατηγορουμένη έσάπασε έκρυψε το κεφάλι της μέσα στο χέρι της κ' άρχισε να κλαίη μνη ξαναδθί τη σπνην που περιέγραφε.

Μέσα στο παθητική σιγή που άκολούθησε, ο πρόεδρος της έκανε την ερώτησι αυτή :

- Κι' ύστερα τι έκανεσ ;

Η κατηγορουμένη ειπε τότε τα λόγια αυτά, τα όποια έκαμυν όλο το δικαστήριο να σικρήσει.

- Άγκάηισα τον μικρό μου, κ' άρχισα να κλαίω.....

ΜΕΝΟΛΟΓΟΣ

Στην οδόν Έρμου μια μεγάλη πινακίδι διαλαλεί : «Προσιμάτε τα εγγώρια προίγνια».

Η δης Άγγελική, γεροντοκόρη το επάγγελμα περνα και τη διαβάζει μ' έναν άναστεναγμό :

- Κι' εγώ ειμαι εγγώριον προίγν και όμως κανείς δεν με προσιμά !

Κόιταξα το νοικοκυριό μου.

Τον κνηγούσε έξω στο ύπαιθρο.